

MARY ALICE
MONROE

TERUG NAAR HET
STRANDHUIS

PRACHTIG VERHAAL OVER FAMILIEBANDEN
EN EEN ONVERWERKT VERLEDEN

XANDER

ROMAN

Proloog

De onechte karetschildpad (Caretta caretta) is een schildpaddensoort uit de familie zeeschildpadden (Cheloniidae). Het is een van de grootste soorten zeeschildpadden en te herkennen aan het roodbruine rugschild en de grote en brede kop met krachtige kaken.

De schemering was ingevallen en een felrode zon zakte weg in de nevel aan de kust van South Carolina. Lovie Rutledge stond in haar eentje op een klein, golvend zandduin en keek hoe twee jonge kinderen met haren in dezelfde zandkleur als het strand gilden en ronddartelden terwijl ze het eeuwenoude tikspelletje speelden met de zee. Een trillerig lachje trok haar mondhoeken omhoog. De jongen kon niet meer dan vier jaar oud zijn, maar zocht strijdlustig de confrontatie met het water op, de stok in zijn hand naar voren stekend als een zwaard. Vervolgens draaide hij zich op zijn hielen om en rende hij terug het strand op, achternagezeten door een golf. Het arme joch werd vaker wel dan niet getikt. Maar het meisje... Was ze zeven of acht? Dát was pas een bedreven speler. Ze danste op haar tenen rond, kwam uitdagend dicht bij het schuimende water, instinctief aanvoelend op welk moment ze zich moest terugtrekken, het water tartend met haar schrille lach.

Net haar Cara, dacht Lovie, aan haar jongste kind denkend. Toen zag ze een eenzame golf over de jongen heen spoelen, hem omverwerpen en woedend sputterend achterlaten en moest ze grinniken. En net haar zoon, Palmer. Iets verderop was de jonge moeder van de kinderen voorovergebogen bezig de achteloos weggeworpen emmers en schepjes in een canvas tas te stoppen, erop gebrand te vertrekken.

Stop met waar je mee bezig bent en kijk naar je kinderen! wilde Lovie tegen de jonge moeder zeggen. Snel, laat die spullen liggen en draai je hoofd om. Zie je hoe ze vol overgave lachen? Alleen heel jonge kinderen kunnen zo lachen. Kijk hoe ze je aanwijzingen laten zien van wie ze zijn. Koester deze momenten! Geniet ervan. Want ze zullen even snel voorbijgaan als de zonsondergang. En dan, voor je het weet, ben je zoals ik: een oude vrouw, alleen en bereid om alles en iedereen in te ruilen voor nog één lieflijke avond zoals deze met haar kinderen.

Ze sloeg haar armen om haar lichaam en zuchtte. 'Lovie, je zeurt,' zei ze hoofdschuddend tegen zichzelf. Natuurlijk zou ze dit niet tegen de jonge moeder zeggen. Dat zou lomp zijn, en nergens goed voor. De moeder was gekweld, haar hoofd liep over van alle dingen die ze nog moest doen. Ze zou Lovies waarschuwing pas begrijpen als haar kinderen volwassen en het huis uit waren. Op een dag zou ze terugdenken aan deze schemerige avond en aan het beeld van haar kinderen die dansten in de vloedlijn en dan... Ja, dán zou ze wensen dat ze was gestopt en hun mollige handjes had vastgepakt om mee te spelen.

Lovie keek toe hoe het tafereel zich op voorspelbare wijze ontvouwde. De handdoeken werden uitgeschud en opgevouwen en vervolgens in de tas gepropt, de kinderen werden bij het water weg geroepen en terwijl de lucht donkerder werd leidde de moeder haar vermoeide soldaatjes in slordige formatie over het duin en uit het zicht.

Er heerste weer stilte over het bekende stuk strand. Er was weer een dag voorbij. Aan de waterrand hupte een strand-

loper met stramme poten over het zand en schuim. Achter Lovie zwaaide het hoge gras in de avondwind. Ze sloot haar ogen en luisterde naar de geluiden van de avond. Er zouden nog maar een paar van deze rustige avonden komen. Het was half mei en de toeristen zouden al snel bezit nemen van de kust van South Carolina.

Haar geliefde zeeschildpadden zouden ook al snel het strand opzoeken.

Terwijl de hemel om haar heen donkerder kleurde, tuurde ze lange tijd naar de zee. Ergens in de deining die in beweging werd gebracht door de wind wachtte een onechte karetschildpad haar tijd af. Ze wachtte tot een sterk instinct haar zou vertellen dat het moment daar was om het land op te gaan. Langer dan ze zich kon herinneren had Lovie elke zomer gedaan wat ze kon om de zeeschildpadden door het broedseizoen te helpen. Onder de moeders van dit jaar konden best jongen zijn die zij twintig jaar eerder had geholpen naar de zee te scharrelen. Ze glimlachte bij de gedachte.

Lovie liep naar de vloedlijn, naar waar de zee zich aan haar voeten uitstreckte. Als jong meisje, zo ontzettend veel jaren geleden, was zij ook giechelend weggerend tijdens dat tijdloze tikspel met de zee. Net zoals haar kinderen en kleinkinderen. Maar zij en de zee waren inmiddels oude vrienden en ze was vanavond niet gekomen om te spelen. Ze had haar oude vriend opgezocht om troost te vinden. Ze stond daar bewegingloos, voelde elke rimpeling rond haar enkels als een streling, hoorde het zachte gebulder van de branding als liefdevol gefluister. *Ach toch...*

Tranen vulden haar ogen. De aanblik van de moeder en haar jonge kinderen had beelden opgeroepen die zowel vreugdevol als hartverscheurend waren. De jaren waren te snel voorbijgegaan, waren als zand door haar vingers gegleden. Ze tilde haar kin op en veegde de traan van haar wang. De enorme blauwe vlakke leek zich tot in het oneindige uit te strekken. Dit was geen moment voor tranen, sprak ze zichzelf

toe. Ze was oud genoeg om te weten dat het leven, net als de zee, niet altijd eerlijk spel speelde. Toch had ze altijd geloofd dat als zij de regels volgde, als ze doorzette, ze op een dag tijd genoeg zou hebben om...

Om wat te doen? vroeg ze zich geschokt af. Ze was er nog niet uit wat er precies miste in haar relatie met haar kinderen. Vooral met haar dochter. Toen ze nog klein waren, hadden Cara en Palmer op hetzelfde stuk strand onder haar toezien oog met elkaar gespeeld. Ze hadden toen een hechte band gehad, hadden samen zoveel plezier beleefd. Maar nu waren haar kinderen volwassen en voelde ze elke centimeter van de afstand tussen hen, die met de jaren groter werd.

Ze draaide zich om en liep over het strand naar drie percelen die onbebouwd waren gebleven op dit stuk kostbare grond en beklom het kleine duin. Achter de percelen zag ze haar strandhuis in de verte als een klein eiland op een duin staan, bijna helemaal verborgen achter een rij hoge oleanders. De eens felgele kleur was gebleekt door de zon en ging op in het woud van gele teunisbloemen die overal op de duinen groeiden. Alle zijden, hoeken en grillige ramen in het huis waren haar lief. Primrose Cottage was meer dan een strandhuis. Het was een toetssteen. Een plek van zonneshijn en geluk voor haar en haar kinderen.

Lovie stond eenzaam naar het westen te turen. Het daglicht doofde uit en de avond werd donker en stil afgezien van het ritselen van de wuivende grassen en het zachte klotsen van de golven op het zand. Terwijl geesten uit het verleden verzezen om rond te wervelen in de hallucinaire kleuren van de schemering, zuchtte ze diep en sloeg ze haar handen als in een gebed stevig ineem voor haar lichaam. Ze was bijna zeventig. Er was geen tijd meer voor spijt of twijfels, geen tijd voor dromen over hoe het had kunnen zijn. Er moesten plannen worden gesmeed. Het strandhuis, en alle geheimen die het herbergde, moest in veilige handen komen. Er was te lang te veel opgeofferd om de geheimen nu naar buiten te

laten komen. Er stonden te veel reputaties op het spel.

Ze hoopte op slechts één ding.

‘Heer,’ smeekte ze, haar stem schor in haar samengeknepen keel. ‘Ik ben niet hier om te klagen. U kent me na al die jaren goed genoeg. Maar volgens de Bijbel sluit u nooit een deur zonder een raam te openen. Daarom vraag ik u om het raam te openen. U weet wat er speelt tussen Cara en mij. Er is waarschijnlijk een wonder voor nodig om tot elkaar te komen. Maar u staat bekend om uw wonderen, dus ik houd hoop. Alstublieft, Heer, het is alles wat ik vraag. Ik vraag niet om meer tijd. Ik zal gewillig gaan als ik weet dat voor die tijd alles hier in orde is.’ Ze glimlachte berouwvol. ‘Ik ga, of ik gewillig ben of niet, dat weet ik ook wel.’ Haar glimlach verdween toen haar gezicht vertrok van pijn. ‘Alstublieft, Heer, geef gehoor aan deze kleine smeekbede. Niet alleen voor mij, maar voor Cara. Help me om nog één keer met mijn kind te spelen voor ik sterf. Breng mijn Cara naar huis.’

I

Nadat ze twintig jaar of langer op zee heeft geleefd, keert het vrouwtje van de onechte karetschildpad terug naar het strand waar ze geboren is om daar haar eigen nest te maken. Met honderden vruchtbare eitjes in haar honderdveertig kilo zware, roodbruine schild legt ze honderden kilometers af in de Atlantische Oceaan.

Cara was de afgelopen jaren in gedachten al vaak aan deze lange reis naar huis begonnen, maar er was altijd wel een project, een afspraak, een emotioneel door haarzelf opgeworpen obstakel dat haar ervan weerhield.

Moe van het rijden en het leven koos Cara voor de weg van de minste weerstand op haar rit naar het zuiden door het vlakke katoenland dat bekendstond als de kustvlakte. Het was meer dan twintig jaar geleden dat ze deze lange weg door South Carolina naar de zee had gevolgd. In haar jeugd had ze de weg altijd beschouwd als iets dat je naar een andere plek bracht. Welke plek dan ook.

Ze passeerde snel krimpende bossen en grote lappen landbouwgrond die te koop stonden, enorme, blokvormige pakhuizen en door de zon gebleekte aanplakborden die je vertelden welke afslag je moest nemen voor gekookte pinda's, aan

de boom gerijpte perziken, stockcarraces en vuurwerk. Het was eind mei. De lente ging al over in de broeierige zomer van de zuidelijke staten. Langs de weg, en verderop in de denbossen, woekerden vlierstruiken. Cara wist dat de koraalbomen volop bloeiden en dat moerasrozen de oevers sierden alsof het wilde broeikassen waren.

Ze bedacht dat de zeeschildpadden naar de stranden terugkeerden om zich voort te planten. Ze moest lachen om de ironie.

Als iemand haar een jaar geleden had verteld dat ze in mei naar Charleston zou rijden voor een langdurig bezoek aan haar moeder, zou Cara haar hoofd in haar nek hebben geworpen en haar schorre lach hebben laten horen. ‘Onmogelijk,’ zou ze hebben gezegd terwijl de lach van haar gezicht gleeed en er een glinstering in haar ogen verscheen. In de eerste plaats zou haar agenda het niet toelaten. Elke minuut van haar dag was volgeboekt. In geval van nood zou ze er met een nachtvlucht naartoe vliegen, zoals ze had gedaan voor haar vaders begrafenis. In de tweede plaats was er geen plek op aarde die ze minder graag wilde bezoeken dan Charleston. En geen persoon die ze minder graag wilde zien dan haar moeder. Ze hadden allebei vrede met de beleefde wapenstilstand die in de jaren van haar zelfopgelegde ballingschap had geheerst.

Haar moeders timing was, zoals altijd, feilloos geweest. Waar anders dan thuis kon ze op dit moment terecht?

Cara verstevigde haar greep op het stuur. Hoe had haar geordende leven zo uit de hand kunnen lopen? Hoe had het kunnen gebeuren dat ze na tweeëntwintig jaar van onafhankelijkheid, na een succesvolle carrière, nadat ze zichzelf al die jaren zelfstandig had kunnen bedruipen, met hangende pootjes over deze verdomde weg naar huis reed?

Haar moeders brief had haar het zetje gegeven. Een dag eerder had Lovie de gebruikelijke bloemen gestuurd voor Cara's verjaardag. Terwijl Cara voorzichtig het paarse papier verwijderde, vulde de bedwelmende geur van gardenia's haar

appartement. Ze was direct terug in haar moeders ommuurde tuin in Charleston, waar een oude magnolia zijn grote glanzende bladeren uitstreckte en de witte, sterk geurende bloemen van de gardenia's wedijverden met de sterjasmijn. Ze had de brief van haar moeder opengevouwen en haar bekende, sierlijke handschrift gelezen.

Fijne verjaardag, lieve Caretta!

Altijd als ik gardenia's ruik, moet ik aan jou denken. Alles is anders sinds het overlijden van je vader. Nu is het moment daar dat ik mijn huis zogezegd op orde breng. Kom naar huis, Cara, gewoon voor even. Niet naar het huis aan Tradd Street. Kom naar het strandhuis. Daar hebben we het altijd zo goed gehad. Zeg alsjeblieft niet dat je het te druk hebt of dat je niet weg kunt. Weet je nog dat we altijd zeiden: 'Neem de touwtjes in handen op je verjaardag'? Kun je jezelf deze ene keer wat tijd gunnen en een paar dagen doorbrengen met je stokoude moeder? Kom alsjeblieft naar huis, lieve Cara. Je vader is er niet meer en we moeten jaren van opeenstapeling uitzoeken.

*Liefs,
Mama*

Misschien was het de geur van de gardenia's die het plotselinge gevoel van eenzaamheid opriep, of gewoon het feit dat iemand aan haar verjaardag had gedacht. Of misschien was het het verdriet om het verlies van haar baan. Voor het eerst sinds ze op haar achttiende uit haar omhelzing was gestapt, voelde Cara een plotseling, wanhopig verlangen naar haar moeder.

Ze wilde naar huis. Naar de Lowcountry, waar ze ooit zo gelukkig was geweest.

Cara stak de rivieren de Ashley en de Wando over, verliet de snelweg en volgde een nieuwe, sierlijk gewelfde weg tussen het vasteland en het kleine barrière-eiland Isle of Palms. Het landschap ontvouwde zich voor haar ogen; een adembene-

mend uitzicht op een eindeloze blauwe lucht en waterrijk, groen moerasland zo ver als het oog reikte. Ze voelde zich tot rust komen terwijl ze de weidse vlakte in zich opnam. De drukte en het getoeter van overvolle straten leken iets uit een andere wereld. Verderop doorsneed de glinsterende Intracoastal Waterway als een brede, blauwe baan de wuivende grassen; ernaast liep de smallere Hamlin Creek, met de ene na de andere aanlegsteiger waaraan boten lagen. Ze bereikte het hoogste punt van de verbindingsweg.

Ineens verscheen recht voor haar, als een machtig maar kalm beest, de uitgestrekte, fonkelende watervlakte van de Atlantische Oceaan. Het was een levend iets, met een pulseerende kracht onder het rustige oppervlak. Haar adem stokte, er trok een huivering door haar lichaam en op dat moment besepte Cara dat het zeewater nog altijd door haar aderen stroomde.

Ze was terug op het Isle of Palms. Zelfs de naam voelde zacht op de tong en riep beelden op van wuivende palmboomen en rustige, zonnige middagen aan de bruisende branding. Het Isle of Palms was al honderd jaar de plek waar de inwoners van Charleston en Columbia hun toevlucht zochten als de zomers ondraaglijk heet werden. Ze namen de veerboot om er hun kamp op te slaan in de dennen- en eikenbossen of in het paviljoen te dansen op de muziek van bekende bands. Jaren later werden er bruggen en wegen aangelegd en liep het inwonertal van het eiland in de pas met de temperatuur. In haar jeugd had Cara hier vele zomers doorgebracht met haar moeder en haar oudere broer, Palmer. In haar gelukkigste herinneringen leidden ze hier met zijn drieën hun leven zonder op de tijd te letten, in het ritme van het warme licht van de zon.

Ze had gehoord dat orkaan Hugo het eiland in 1989 op zijn kop had gezet. Maar ze had zich niet gerealiseerd hoezeer de tijd een landschap kon doen veranderen. Dit was altijd een slaperig kuststadje met een kruidenier, een drankwinkel en

een ijzerhandel naast een rijtje ansichtkaartwaardige restaurants geweest. Ocean Boulevard was niets meer geweest dan een rij bescheiden strandhuizen aan een brede strook zandduinen die zich glooiend langs de oceaan uitstrekten.

Daarom schrok ze toen ze zag dat de duinen waarop ze als kind had gespeeld waren verdwenen en hadden plaatsgemaakt voor een rij pastelkleurige houten herenhuizen die het uitzicht op de oceaan versperden en de ooit op zee uitkijkende huizen aan de andere kant van de straat klein deden lijken. Deze prachtige, na Hugo gebouwde huizen stonden nog dicht bij de kustlijn, alsof ze de lucht op arrogante wijze uitdaagden om nog eens toe te slaan. Als Cara haar hoofd eerst naar links en dan naar rechts draaide, zag ze opeenvolgend een griezelig beeld van de werelden voor en na Hugo.

Toch waren er ook dingen die nooit veranderden, dacht ze toen ze een rij pelikanen zag overvliegen als een squadron van bommenwerpers op patrouille. Ze opende haar raam om de zachte zeelucht binnen te laten en ademde diep in. Het begon al te schemeren, en ze voelde hoe met elke vochtige bries de pagina's van haar geschiedenis werden omgeslagen, terug naar de dagen dat ze jong was en deze weg bereed op haar fiets, met haar haren wapperend in de wind. Ze reed nog twee blokken in zuidelijke richting en keek zoekend om zich heen. Haar adem stakte in haar keel toen ze het zag.

Primrose Cottage; even zachtgeel als de tere teunisbloemen waardoor het werd omringd. Het in de jaren dertig gebouwde strandhuis stond een eindje van de weg af op een klein duin. Naast de zorgvuldig aangelegde tuinen van de nieuwere herenhuizen leek haar moeders huis een herinnering uit het verleden, verstopt tussen wuivende grassen, felroze floxen en de gele teunisbloemen waarnaar het was vernoemd. Hoewel het enigszins door de wind was aangetast, leek het oude huis met het lage dak en de brede, uitnodigende veranda's hier evenzeer thuis te horen als de inheemse palmbomen. Het was twintig jaar geleden dat ze het huis voor het laatst had gezien. Zoveel

jaar sinds ze aan de reis was begonnen van klein meisje tot vrouw van middelbare leeftijd. Terwijl ze de auto stilzette om goed te kunnen kijken, kwam het in haar op dat terwijl zij haar drukke leven had geleid in Chicago, zich niet bewust van de gebeurtenissen op het eiland, dit charmante huisje hier geduldig had staan wachten op haar terugkeer.

Ze zette de auto in de versnelling en reed langzaam naar de achterkant van het huis, waar ze het kronkelende grindpad nam en voorzichtig optrok toen de wielen door het dunne laagje stenen in het zand terechtkwamen. Ze liet een kort lachje horen toen ze de oude, glanzend gouden VW-cabrio onder de veranda geparkeerd zag staan. Reed haar moeder nog steeds in de Gouden Kever? Die oude cabriolet was een soort vlag. Iedereen wist dat wanneer de Gouden Kever op de oprit stond, Olivia Rutledge aanwezig was en openstond voor bezoek.

Toen ze tot stilstand kwam, voelde Cara de kilometers nog door haar aderen trekken. Ze keek door de voorruit naar wat altijd haar thuis was geweest en vroeg zich af of zij nu ook een bezoeker zou zijn in Primrose Cottage. Gaf de bloedband haar het recht om dit haar thuis te noemen? Gaven de uren van onkruid wieden in de bloembedden en de ramen dicht timmeren tegen stormen of de jaren van schommelen op de veranda haar enig recht? Ze zuchtte en trok de parkeerrem aan. Waarschijnlijk niet. Bovendien herinnerde ze zich hoe ze, in een vlaag van jeugdige woede, tegen haar moeder had geroepen dat ze niets meer te maken wilde hebben met haar, haar stomme vader of alles wat op hen betrekking had.

Toch voelde ze een aantrekkingskracht die haar uit het mufte omhulsel van haar auto trok en in de koele zeebries met de sterke geur van kamperfoelie plaatste. Ze stond met een voet op het zand en de andere nog half in de auto, en voelde de onderstroom aan haar trekken, terug naar de kustlijn van het leven dat ze had achtergelaten.

Ze werd nu overspoeld door herinneringen en keek verlan-

gend naar de resterende meters naar haar moeders deur. Ze wilde ernaartoe, maar de jaren van boosheid maakten dat ze bleef staan. Daarom leunde ze tegen de auto en probeerde ze te bedenken wat ze kon zeggen om het ijs te breken en toch ook iets van zelfrespect te behouden. Ze zou een week blijven, hield ze zichzelf voor, terwijl ze moed verzamelde. Misschien tien dagen. Als ze langer bleef, zou haar moeder haar tot waanzin drijven en zouden ze vervallen in dat patroon van kibbelen en wrede woorden gevolgd door lange, mokkende stiltes. O god, dacht ze terwijl ze over haar voorhoofd wreef. Was het verkeerd om terug te komen?

Om haar heen nam de lucht donkere paars- en blauwtinten aan terwijl de vogels hun laatste waarschuwingen lieten horen dat ze terug naar huis moesten. Ergens in de verte jankte een hond. Toen hoorde ze vanaf de andere kant van het huis het hoge, melodieuze geneurie van een vrouwenstem.

Cara zette een paar passen zodat ze om de hoek kon kijken. Over het zanderige kustpad zag ze een kleine vrouw met een grote, slappe strohoed, een lange, gebleekte denim rok en felrode gympen aan komen wandelen. Delen van de melodie die ze neuriede werden door de wind meegevoerd, maar Cara kon ze niet herkennen. In haar ene hand droeg ze een rode plastic emmer, een herkenbaar kenmerk van de schildpadvrouwen op het eiland. Cara's hart ging tekeer, maar ze hield zich stil en bleef kijken. Vanaf deze afstand zou ze de vrouw kunnen aanzien voor een jong meisje. Ze oogde onbekommerd en zich enkel bewust van het veld vol wilde bloemen dat ze passeerde. Ze bleef even staan om te bukken en een bloem te plukken; daarna pikte ze de melodie weer op en vervolgde ze haar weg naar Primrose Cottage.

Een miljoen dingen die Cara had willen zeggen, duizend houdingen die ze zich had willen aanmeten, verdampten even snel als het zeeschuim op het zand.

'Mama!' riep ze.

Haar moeder bleef staan en draaide haar hoofd haar kant

op. Helderblauwe ogen keken glinsterend op vanonder de brede rand van de hoed en haar mond viel open van oprecht plezier. Ze liet haar emmer vallen en stak haar armen uit in een vreugdevolle welkomstgroet.

‘Caretta!’

Cara kromp ineem bij het horen van de naam die ze verafschuwde, maar legde de afstand snel af, de eeuwenoude route volgend van een kind naar de omhelzing van haar moeder. Omdat ze een kop groter was, zakte ze door haar knieën en voelde ze zich weer zoals altijd naast Olivia Rutledge: als een dollie stier naast een porseleinen pop. Maar toen haar moeders armen haar stevig beetpakten, voelde Cara een golf van kinderlijk genoeg door zich heen gaan.

‘Ik heb je gemist,’ zei haar moeder zachtjes tegen haar wang. ‘Je bent naar huis gekomen. Eindelijk.’

Cara beantwoordde de omhelzing, maar alle jaren van stilte deden de woorden verstommen. Ze liet los, deed een stap naar achteren en zag tot haar ontzetting hoeveel haar moeder was veranderd. Olivia Rutledge was een oude vrouw geworden. Onder de vrolijke strohoed had ze een bleke huid die slap aan haar opvallende jukbeenderen leek te hangen. De levendigheid in haar blauwe ogen was minder en hoewel ze altijd al klein en slank was geweest, was ze nu akelig dun.

Hoe kon dat zo snel zijn gebeurd, vroeg Cara zich af. Op haar vaders begrafenis, anderhalf jaar geleden, had Olivia nog haar tijdloze schoonheid en bevalligheid bezeten. Met negenenzestig was ze natuurlijk niet jong, maar Cara zag haar moeder ook niet als oud. Ze was een van die gelukkige vrouwen die waren geboren met een meisjesachtig, slank lichaam en een gezicht dat even fris en mooi was als de wilde bloemen waar ze zo van hield. Haar vader had gezegd dat hij met Olivia was getrouwd omdat ze net zo lief was als ze eruitzag; en dat was waar. Iedereen hield van Olivia Rutledge, ‘Lovie’ voor goede bekenden. Maar haar dochter wist welke prijs haar moeder al die jaren had moeten betalen voor haar lach.

‘Hoe gaat het met je?’ vroeg Cara terwijl ze onderzoekend haar gezicht bekeek. ‘Is alles goed met je?’

‘O, goed, goed,’ zei ze, Cara’s bezorgde toon wegwuivend met haar hand. ‘Er is weinig wat je kunt doen om de aftakeling tegen te houden. Ik probeer het maar niet meer.’ Haar ogen lichtten op toen ze haar dochter bekeek. ‘Maar moet je jóú zien. Wat zie je er geweldig uit!’

Cara keek naar haar gekreukte witte shirt en de donkere jeans die knelde rond haar taille. Ze was die ochtend voor zonsopkomst wakker geworden, had water in haar gezicht gespat en zich haastig aangekleed zonder de tijd te nemen voor make-up en haar donkere haren die warrig op haar schouders hingen.

‘Niet waar. Mijn kleren zien er niet uit en ik ruik naar fast-food.’

‘Ik vind je er prachtig uitzien. Ik kan er niet over uit. Je bent er! Ik viel zowat flauw toen je belde om te zeggen dat je zou komen. De Heer zij geprezen.’

‘Mama, de Heer heeft er niets mee van doen gehad. Je hebt me geschreven of ik wilde komen en ik ben gekomen.’

‘Dat is wat jij denkt. Ik ben oud genoeg om beter te weten. Maar laten we er niet om kibbelen,’ zei ze berispelend. Ze stak haar arm door die van haar dochter en gaf er een zacht kneepje in. ‘Ik heb gebeden dat je thuis zou komen en nu is mijn gebed verhoord.’ Ze begonnen langzaam naar het huis te lopen. Lovie draaide haar hoofd om Cara aan te kijken. ‘Waarom kijk je zo naar me?’

‘Hoe?’

‘Alsof je geschrokken bent.’

‘Ik weet het niet. Je lijkt anders. Zo... gelukkig.’

‘Maar natuurlijk ben ik dat! Waarom zou ik niet gelukkig zijn?’

Cara haalde haar schouders op. ‘Geen idee... Ik denk dat ik uit je brief heb opgemaakt dat je best eenzaam was. Misschien een beetje down. Het is nog niet zo lang geleden dat papa is overleden.’

De uitdrukking op Lovies gezicht veranderde en Cara kon, zoals gewoonlijk, niet opmaken welke emotie er achter haar glimlach schuilging.

‘Het was niet mijn bedoeling bedroefd te klinken in de brief. Misschien eerder weemoedig.’

‘Mis je hem?’

Ze bracht haar hand naar Cara’s wang. ‘Ik mis jóú. Vooral als ik hier ben. We hebben mooie tijden op het eiland gehad, hè?’

Cara knikte, geraakt door de emotie in haar moeders stem. ‘Inderdaad. Jij en ik. En Palmer.’ Ze noemde haar vader bewust niet. Hij was zelden naar het strandhuis gekomen. Hij bleef liever in de stad of ging op reis. En hoewel ze er nooit over hadden gepraat, wist iedereen dat de zomers op deze manier prettiger verliepen.

‘O, ja,’ zei Lovie zachtjes grinnikend. ‘En Palmer ook.’

‘Hoe is het met mijn gekke, wilde broer?’

‘Niet meer gek, en ook niet wild. Helaas.’

Cara trok haar wenkbrauwen op. ‘Dat had ik niet van jou verwacht. Ik meen me te herinneren dat jij en papa de teugels flink straktrokken als Palmer in zijn jeugd wilde, onbezonnen dingen deed. Dat moet ik even verwerken... als ik ben bijgekomen van jouw kritiek op de oudste erfgenaam.’

Haar moeder lachte alleen maar. ‘Hoe lang kun je blijven?’

‘Een week.’

‘Is dat alles? Cara, lieverd, je hebt het altijd zo druk. Blijf alsjeblieft wat langer.’

Cara vertraagde haar pas en dacht erover na. Ze hoefde niet op een bepaalde dag terug te zijn en haar moeder leek het erg graag te willen. Misschien was het fijn om even te ontspannen. ‘Misschien kan ik iets langer blijven. Dat is het mooie van met de auto komen. Geen retourticket.’ Ze pauzeerde even. ‘Is het goed als ik het nog even open laat?’

‘Dat is meer dan goed. Dat is perfect.’ Ze gaf een klopje op Cara’s arm en voerde haar over het zandpad mee naar het

huis. ‘Kom binnen. Je zult wel moe zijn na die lange reis. Heb je trek? Ik heb geen eten gemaakt, maar ik kan wel wat bij elkaar scharrelen.’

‘Doe geen moeite. Ik heb veertien uur lang in de auto zitten snaaien.’

‘Hoe laat ben je uit Chicago vertrokken?’

‘Voor vijven,’ antwoordde Cara terwijl ze een gaap onderdrukte.

‘Waarom ben je zo hard voor jezelf, lieverd? Je had er twee dagen voor moeten uittrekken, misschien drie, en onderweg een paar keer moeten stoppen. De bergen zijn prachtig in deze tijd van het jaar.’

‘Ja, ach, je kent me. Als ik eenmaal onderweg ben, wil ik naar mijn eindbestemming toe.’

‘Ja, zo ben je wel,’ antwoordde haar moeder met een plagerige glinstering in haar ogen. ‘Altijd al geweest.’

Toen Cara de trap naar de veranda op liep en naar het huis keek, zag ze meer tekenen van verval. Het was erger dan ze aanvankelijk had gedacht. De veranda aan de achterkant was doorgezakt, de struiken in de border waren veranderd in een oerwoud, er ontbrak een luik en hier en daar was de verf zo erg afgebladderd dat het hout eronder zichtbaar was. ‘De boel hier kan wel een opknapbeurt gebruiken.’

‘Dat arme, oude huis... Het heeft het zwaar te verduren door het weer. Het blijft steeds bij een beetje oplappen.’

‘Het is veel werk voor jou alleen. Helpt Palmer niet om de boel bij te houden?’

‘Palmer? Ach, hij probeert het wel, maar in het grote huis is ook altijd wel wat te doen. En dan heeft hij nog de zaak. En zijn gezin.’ Ze fronste en trok haar mond tot een strakke streep, een teken dat ze woorden inslikte. ‘Hij heeft zijn eigen zorgen. Ik red me wel in mijn eentje. O, moet je mijn teunisbloemen zien,’ riep ze uit terwijl ze naar een grote pol wees. ‘Zijn ze dit jaar niet prachtig?’ Ze sloot haar ogen en snoof de lucht op. ‘Ruik je die citroenachtige geur?’

Cara wist niet of haar moeder nu handig van onderwerp was veranderd of gewoon snel werd afgeleid. Maar de kilometers die ze die dag had gereden voelden even zwaar als de koffer die aan haar arm hing, en het laatste wat ze wilde was in de duisternis blijven staan om de bloemen te ruiken.

‘Ik ben kapot. Ik wil heel graag deze zware koffer neerzetten en iets kouds, nats en alcoholisch drinken, als je dat hebt.’

‘Wat denk je van een gin-tonic?’

Cara maakte een tevreden geluidje.

Ze liepen over de met horren afgeschermd veranda, die vol stond met oude rotan meubels, een beschimmelde canvas strandtas vol strandspeelgoed en een verzameling roestig tuingereedschap. Lovie bleef staan, legde haar hand tegen de muur en trok haar zanderige gympen uit. Cara zag tot haar schrik dat er een smalle, lichte streep rond haar moeders ringvinger liep op de plek waar tweeënveertig jaar een gouden ring met een grote, geslepen diamant had gezeten.

‘Mama, waar is je trouwring?’

Haar moeder keek opgelaten naar haar hand en begon toen het zand van haar rok te kloppen. ‘O, dat grote, oude ding? Ik heb hem na het overlijden van je vader afgedaan. Ik droeg hem alleen om hem een plezier te doen. Ik vond hem nooit lekker zitten. Hij zat in de weg en was hartstikke onhandig hier op het strand. Ik denk dat ik hem aan Cooper nalaat, zodat hij hem op een dag aan zijn bruid kan geven.’

Cooper was Palmers zoontje, en haar moeder was, zoals het hoorde, dol op de enige man die de naam Rutledge met trots kon doorgeven.

‘Veeg je je voeten? Ik zal nooit wennen aan de hoeveelheid zand die in het huis terechtkomen.’

Cara deed wat ze vroeg. ‘Wat heb je zo laat nog op het strand gedaan?’

‘Nou, er zijn al twee schildpaddennesten!’

Cara’s ogen glinsterden van plezier en gelatenheid. ‘Ik dacht dat jullie altijd ’s morgens naar sporen zochten.’

‘Klopt. Ik wilde alleen kijken of alles in orde was. Je kent me. Ik word altijd een beetje opgewonden als het seizoen aanbreekt.’ Haar gezicht stond ineens zorgelijk. ‘Ik heb dit nest niet verplaatst en nu twijfel ik of ik het niet toch had moeten doen. Normaal gesproken zou ik het wel hebben gedaan. Het ligt een beetje dicht bij de vloedlijn.’ Ze maakte een afkeurend geluidje en schudde haar hoofd. ‘Het ministerie van Natuurbeheer houdt er tegenwoordig strenge regels op na en wil dat de nesten alleen worden verplaatst als het echt nodig is. Ach, ik weet het niet...’ peinsde ze. ‘Als de vloed opkomt, spoelt het nest misschien weg. Misschien had ik het moeten verplaatsen.’

‘Mama, je hebt een keuze gemaakt. Het is gebeurd. Laat het rusten.’ Cara had voor haar werk duizenden beslissingen per dag moeten nemen, en ze had nooit begrepen waarom sommige mensen zo konden blijven twijfelen. Maar het was niet alleen de besluiteloosheid die haar irriteerde. Het waren de schildpadden. Altijd weer die schildpadden. Zolang ze zich kon herinneren, draaide haar moeders leven elk jaar van mei tot oktober om de zeeschildpadden. En zodoende ook de levens van haar en Palmer.

‘Ik weet dat je gelijk hebt. Ik kan het nu toch niet meer verplaatsen en ik maak me druk om niets.’ Haar gezicht stond bedrukt toen ze zich omdraaide naar de deur. ‘Kom binnen. Dan maak ik iets te drinken voor je.’

Een stap en Cara was in het huis, waar ze terugging in de tijd. Dit was een van de weinige overgebleven oorspronkelijke strandhuizen op het eiland. Het was klein en vervallen, maar wel comfortabel. De planken muren en grenenhouten vloeren gaven een knusse uitstraling aan de kleine kamers die haar moeder onberispelijk hield. Lovies oog voor comfort en gezelligheid kwam terug in de lichte, versleten oosterse tapijten, de ivoorkleurige wanden vol familiefoto’s en schilderijen van het eiland door plaatselijke kunstenaars, waaronder veel oude vrienden. Verschillende grote banken en stoelen stonden bij

elkaar voor een groot raam dat een adembenemend uitzicht op de oceaan in de verte bood.

De antieke familie-erfstukken bevonden zich in het grote huis in Charleston, waar orkanen, kinderen en bezoekers in zwemkleding geen schade konden aanrichten. Alleen de 'niet-zo-mooie' stukken waren naar het strandhuis overgebracht. Cara's vriendinnen hadden altijd bij haar thuis willen spelen, omdat haar moeder nooit zei: 'Voeten van de bank!' of 'Voorzichtig!' of 'Niet aankomen!' Er stond altijd zoete ijs thee in de koelkast en er lagen gesuikerde koekjes in de voorraadkast. Het leven aan het strand was zo anders dan in de stad. Op heel veel manieren.

Ze volgde haar moeder door de voorkamer via een smalle gang naar de twee slaapkamers aan het einde: die van haar en Palmer. Ze voelde de druk van herinneringen in de schimmelige muren en donkere hoekjes.

'Ik heb je kamer voor je klaargemaakt,' zei Lovie terwijl ze de slaapkamerdeur opende. Een vlaag zeelucht blies langs hen heen de gang op. 'Wil je dat ik de ramen dichtdoe?'

'Nee, laat maar. Ik vind het fijn als ze openstaan.' Typisch iets voor haar moeder om de airconditioning niet te gebruiken, dacht ze terwijl ze de vochtige, zoet geurende lucht inademde die haar botten leek te verzachten. Ze stonden tegenover elkaar.

'Er liggen schone handdoeken in de badkamer,' zei Lovie met een snel gebaar.

'Oké.'

'Je kunt ook toiletartikelen pakken. Er liggen zeep en shampoo. En een extra tandenborstel.'

'Ik heb mijn eigen spullen meegebracht, maar bedankt.'

'Het duurt lang voor het water heet is.'

'Dat weet ik nog.'

'Nou ja,' zei Lovie toen terwijl ze haar handen nerveus in elkaar sloeg. Even voelden ze zich ongemakkelijk, alsof ze vreemden waren. 'Dan laat ik je jezelf maar even opfrissen.'

‘Dat zou fijn zijn.’

Haar moeders hand bleef lang op de deurklink liggen en er lag zoveel verlangen in haar gezicht dat Cara zich moest afwenden.

‘Neem de tijd,’ zei Lovie toen ze de deur achter zich dichttrok.

De deur viel dicht en in de daaropvolgende privacy slaakte Cara een diepe zucht van verlichting en liet ze haar koffer vallen. Hij kwam met een bons neer. De eerste ronde was redelijk goed verlopen, dacht ze, ondanks de dingen die ze uit de weg waren gegaan. Ze was doodop van de lange rit, en de spanning van de dialoog met haar moeder had tot een verontrustend bonzend gevoel in haar voorhoofd geleid. Terwijl ze over haar stijve nek wreef, nam ze langzaam haar oude kamer in zich op. Gek genoeg zag het er nog precies zo uit als twintig jaar geleden. Het oude, ijzeren tweepersoonsbed met de drukke roze quilt nam het grootste deel van het vloeroppervlak in beslag. De roze-witte gangang gordijnen wapperden voor het raam boven haar robuuste grenen dressoir met het roze marmeren blad. Een smalle deur naast het raam bood toegang tot de afgeschermdede veranda aan de voorkant van het huis.

Het was een meisjeskamer, comfortabel, maar sober ingericht. Haar posters van rocksterren waren vervangen door schilderijen van palmbomen, maar al haar oude boeken stonden er nog. Ze ging met haar vingers langs bekende titels waarmee ze vele zomers was doorgekomen: *Nancy Drew*, *Machten van de duisternis*, *De hobbit*, *Woeste hoogten*, *Zen en de kunst van motoronderhoud*. Woorden die de geest van een jong meisje mede hadden gevormd. Welke boeken moest ze aan dit rijtje toevoegen om haar door deze nieuwe fase in haar leven te helpen?

Ze ving een glimp van zichzelf op in de spiegel en bleef staan, verrast door haar spiegelbeeld. Het was een onwezenlijk moment, versplinterd door de tijd. Nu ze terug was in

haar oude kamer verwachtte ze ergens om het magere kind met vlassig haar te zien dat ooit met betraande ogen in deze spiegel had gekeken. Dat arme, meelijwekkende meisje.

Naar zuidelijke maatstaven was Cara niet zo'n schoonheid als haar moeder. Alles aan haar was te groot. Met haar een meter achtenzeventig was ze te lang, was haar lichaam te dun en waren haar borsten te plat. Haar voeten waren enorm en haar lippen te vol voor haar smalle gezicht. En al haar kleuren waren verkeerd. Ze vervloekte God dat hij haar haar vaders lange, donkerharige, donkerogige genen had gegeven en Palmer hun moeders slanke, blond-haar-en-blauwe-ogen-genen.

Maar Lovie was gek geweest op haar dochters donkere uiterlijk en noemde Cara altijd Dwergstern vanwege haar donkere, glimmende ogen en haar glanzende, zwarte haar. Soms noemde ze haar plagend Lachmeeuw, naar een andere vogel met een zwarte kop, maar ook een luide, krijsende roep.

Cara boog zich naar de spiegel en trok met haar hand het vlees van haar wangen glad. Alle bijnamen ten spijt was het zuiden in de jaren zestig en zeventig geen prettige plek om op te groeien voor een mager, onaantrekkelijk meisje. Maar het lelijke eendje was uitgegroeid tot een donkere zwaan. Cara's ooit als slungelig bespotten uiterlijk was gerijpt tot wat collega's nu 'opvallend knap' noemden, en haar voorheen misprezen intelligentie werd nu omschreven als 'het aantrekkelijke zelfvertrouwen van een succesvolle carrièrevrouw'.

Maar vanavond voelden die omschrijvingen jammerlijk uit de tijd. Ze was noch een kind, noch een jonge vrouw. In haar spiegelbeeld zag ze een nieuwe broosheid in haar huid, fijne lijntjes rond haar ogen en bij haar mondhoeken en de eerste grijze haren aan haar slapen. Ze dacht geërgerd dat ze niet langer knap of succesvol was. Ze leek net zo vermoeid en verzaakt als het oude strandhuis.

Ik ga heel even liggen, dacht ze bij zichzelf terwijl ze zich van de spiegel afwendde en uit haar kleren stapte. Ze liet ze in een hoopje op de vloer liggen. Met alleen nog haar ondergoed

en een T-shirt aan trok ze de lakens terug en rekte ze zich gapend uit op de zachte matras. *Net lang genoeg om mijn ogen tot rust te laten komen.*

Het oude beddengoed voelde fris, en de zachte, vochtige zeewind streelde haar blote huid. Haar gedachten dreven langzaam af en haar oogleden werden zwaar terwijl ze zichzelf stukje bij beetje voelde wegzakken. Het leven dat ze nog maar uren geleden had geleid leek even ver weg als de stad Chicago. Terwijl haar gedachten tot rust kwamen, werd ze helemaal kalm. Buiten haar raam hoorde ze het gestage, ritmische geluid van de oceaan dat haar in slaap suste, als het zachte wiegen van moederarmen.

Haar geest dreef hulpeloos als een stuk drijfhout door de turbulentie van de gebeurtenissen van de afgelopen dagen, waarmee deze reis was begonnen. Het was begonnen op dinsdagochtend toen haar werktelefoon ging en ze zonder waarschuwing werd gevraagd naar het kantoor van David Alexander te komen. Dave was executive vicepresident van het hakhok. Iedereen wist dat een uitnodiging om naar zijn kantoor te komen gelijkstond aan een uitnodiging om een autoritje te gaan maken met de maffia.

Waarom schoten ze haar niet gewoon dood, vroeg ze zich paniekerig af terwijl ze de lift naar de dertigste verdieping nam. Ze was een workaholic die leefde voor haar werk, en nu zou ze worden afgesneden van de bron. Ze was een grote klant kwijtgeraakt, maar die dingen gebeurden in de reclamewereld. Ze had een geweldige staat van dienst. En was ze niet al een andere klant op het spoor? Terwijl ze door de gangen liep, werd ze zich bewust van een ongewone, gespannen stilte in de grijze cabines en krappe kantoorruimtes, die slechts af en toe werd doorbroken door het overgaan van een telefoon gevolgd door gedempt gesnik. De gang stond vol lege archiefdozen, maar het griezeligst van alles waren wel de gewapende bewakers bij de liften. Ze slikte moeizaam en liep met stijve benen door het doolhof van gangen en kamers. De geruchten

waren dus toch waar. Er zouden op grote schaal koppen rollen.

Toen ze het kantoor van meneer Alexander bereikte, was haar hele lichaam klam van het zweet. Ze ging houterig op een stoel zitten. Sloeg het aanbod voor koffie of water af. Uiteindelijk waren er geen verrassingen. Hij vertelde haar in zijn ijle, nasale stem dat het hem ontzettend speet, maar dat ze als leidinggevende de gevolgen moest dragen van het verlies van een belangrijke klant. Terwijl ze luisterde naar zijn verhaal over de genereuze ontslagregeling van het bedrijf, sloeg Cara haar benen over elkaar, legde haar handen in haar schoot en staaarde door het raam naar buiten, verdoofd van de schrik. Toen de vernederende zitting voorbij was, stond ze op, bedankte ze meneer Alexander beleefd voor zijn tijd, vertelde hem dat ze haar persoonlijke bezittingen later zou komen ophalen en verliet het gebouw, onder begeleiding van een gewapende bewaker.

Ze was rechtstreeks naar haar krappe eenkamerappartement aan het meer gegaan. De ietwat sjofele ruimte stond voor elke cent die ze in de afgelopen twintig jaar had gespaard. Ze had het gekocht omdat het aan het water lag, als laatste teken van heimwee na een lange ballingschap. Maar het was niet de veilige haven waarnaar je terugkeert als je bent getroffen door rampspoed en ellende. Het was geen thuis dat mijlpalen markeerde of familieleden begroette. De muren bevatten geen herinneringen aan vrolijke of dierbare momenten. De minimalistische inrichting, de koele ijsblauwe en grijze tinten van de muren en stoffering en het gebrek aan persoonlijke voorwerpen gaven niets prijs over haar karakter of interesses. Haar appartement was enkel een plek waar ze de nachten doorbracht. Het was een plek om haar betekenisloze bezittingen in op te slaan, net zo nietszeggend als een bankkluis.

En het was alles wat ze had in deze wereld.

Het was beangstigend om op haar veertigste wakker te worden en tot de ontdekking te komen dat ze geen vrienden,

geen interesses en geen belangen had in gebieden die niet samenhangen met haar werk. Ze had te lang getreuzeld, had zulke dingen te lang uitgesteld tot ze er tijd voor zou hebben. Ze had zich vereenzelvigd met haar werk en nu was ineens alles weg en bevond ze zich weer in haar moeders huis, in het bed waarin ze als kind had geslapen, net zo onzeker als ze op haar achttiende was geweest.

Cara sloeg haar armen om haar lichaam en huiverde; ze voelde een bittere kou die tot in je botten doordringt. Een kou die heel erg aanvoelt als angst.

Even later wist ze niet meer of ze droomde of werkelijk haar moeders hand op haar wang voelde, die de zachte haren uit haar gezicht streek, en een voorzichtige kus die op haar voorhoofd werd gedrukt.